

DESETI UVID

DŽEJMS REDFILD

Preveo Vladimir D. Nikolić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

ZAHVALNICA

ZAHVALJUJEM SE IZ SVEG SRCA svim ljudima koji su učestvovali u stvaranju ove knjige, a naročito Džoani Dejvis iz izdavačke kuće *Vorner buks* koja me je neprestano usmeravala, i Albertu Goldenu, mudrom savetodavcu. I naravno, blagodirim svojim prijateljima u Blu Ridž planinama koji održavaju u životu vatre sigurnog utočišta.

PIŠČEVA BELEŠKA

POPUT *CELESTINSKOG PROROČANSTVA*, OVAJ NASTAVAK predstavlja avanturističku parabolu, pokušaj da se ilustruje duhovni preobražaj koji se dešava pred našim očima. Nadao sam se da ću ovim knjigama uspeti da prenesem ono što bih nazvao usaglašenom predstavom – oživljenim portretom – novih percepcija, osećanja i fenomena koji počinju da tačno definišu život dok ulazimo u treći milenijum.

Po mom mišljenju, naša najveća greška jeste to što ljudsku duhovnost smatramo već shvaćenom i ustanovljenom. Ako nas istorija ičemu podučava, uči nas činjenici da se ljudska kultura i znanje ne prestano proširuju. Samo su mišljenja pojedinaca čvrsto utemeljena i dogmatska. Istina je mnogo dinamičnija, a mi živimo u suštinskoj radosti kad puštamo stvari da teku svojim tokom, kad pronalazimo istinu koja je samo naša i mi ćemo je saopštiti, a potom posmatramo kako ta istina evoluirá i poprima jasniji oblik, upravo u trenutku kada treba da utiče na nečiji život.

Džejms Redfilđ

Svi skupa krećemo se prema kraju kojeg se tek nejasno možemo setiti, i svako naredno pokolenje gradi na dostignućima prethodnog. Svima nam se dešava isti proces –lagano se razbuđujemo i počinjemo saznavati ko smo zaista, i zbog čega smo došli ovamo, a to je često veoma težak zadatak. Međutim, ja čvrsto verujem: ako uvek prihvatimo sve najbolje iz tradicija koje poznajemo i zadržimo ovaj proces na umu, a uz to verujemo u sudbinsko i čudesno, onda možemo da savladamo svaki izazov na putu i svaku neprijatnost koju doživljavamo od drugih.

Ne želim da umanjim goleme probleme koji se i dalje nalaze pred čovečanstvom, već samo hoću da nagovestim kako je svako od nas, na svoj način, uključen u rešenje. Ukoliko ostanemo svesni ove velike misterije koju predstavlja život i prihvatimo je, uvidećemo da smo savršeno postavljeni, baš na pravo mesto... da napravimo svet drugačijim.

Dž. R.
S proleća, 1996.

*Po tom vidjeh: i gle, vrata otvorena na nebu, i glas prvi koji čuh kao trubu gdje govori sa mnoom, reče: popni se amo, i pokazaću ti šta će biti sa ovijem. I odmah bih u Duhu; i gle, prijesto stajaše na nebu, i na prijestolu se-
đāše neko... i oko prijestola bješe duga po viđenju kao smaragd. I oko prijestola bijahu dvadeset i četiri prije-
stola: i na prijestolima vidjeh dvadeset i četiri starješine gdje sede, obučene u bijele haljine... I vidjeh nebo novo i zemlju novu: jer prvo nebo i prva zemlja prodoše...*

– OTKRIVENJE JOVANOVO

ZAMIŠLJANJE PUTA

PRIŠAO SAM IVICI GRANITNOG ISPUSTA i zagledao se prema severu u krajolik ispod sebe. Preda mnom se prostirala ogromna dolina Apalačkih planina izuzetne lepote, otprilike devet ili deset kilometara dugačka i osam kilometara široka. Kroz čitavu dolinu tekao je potok, krivudajući kroz široke pašnjake i guste, živopisne šume – stare šume, čije se drveće uzdizalo na desetine metara u visinu.

Bacio sam pogled na grubo skiciranu mapu koju sam držao. Sve u dolini se savršeno poklapalo s crtežom: strm greben na kojem sam stajao, put koji je vodio nadole, izgled pejzaža i potoka, valoviti obronci brežuljaka u podnožju planina s druge strane doline. Ovo mora da je mesto koje je Šarlin skicirala na belešci koju su pronašli u njenoj kancelariji. Zašto je to uradila? I zašto je nestala?

Prošlo je više od mesec dana otkako se Šarlin poslednji put čula sa svojim saradnicima u istraživačkoj firmi u kojoj je bila zaposlena, a kada se njen kolega Frenk Sims konačno setio da me pozove, bio je već ozbiljno zabrinut.

„Ona često odluta kojekuda za sopstveni račun“, rekao je. „Ali nikada ranije nije ovoliko odsustvovala, a pogotovo nije kada je imala odranije zakazane sastanke sa starim klijentima. Nešto nije u redu.“

„Zbog čega si baš mene nazvao?“, upitao sam.

Na to mi je naveo odlomak iz mog pisma koje sam joj pre mesec dana poslao a u kojem sam opisao šta sam sve doživio u Peruu. Rekao mi je da su pismo pronašli u Šarlininoj kancelariji i da je uz njega bila prikačena cedulja na kojoj su bili nažvrljani moje ime i broj telefona.

„Zovem sve osobe za koje znam da su se družile s njom“, dodao je. „Zasada, izgleda da niko nema blage veze šta joj se dogodilo. Sudeći po pismu, ti si Šarlinin prijatelj. Nadao sam se da ti se možda javila.“

„Žao mi je“, rekao sam. „Nisam se čuo s njom već četiri meseca.“

Još dok sam izgovarao ove reči, zgrnuo sam se – zar je toliko prošlo? Čim je primila moje pismo Šarlin me je pozvala i ostavila dugačku poruku na telefonskoj sekretarici. Uzbuđeno je govorila o uvidima i komentarisala brzinu s kojom se znanje o njima širi svetom. Sećam se da sam nekoliko puta preslušao tu poruku, ali sam odlagao da je pozovem – govoreći sam sebi da ću joj se javiti kasnije, možda sutra ili prekosutra, kada budem bio spreman za razgovor.

Tada sam znao kako ću u razgovoru s njom morati da se prisećim detalja iz Rukopisa i objasnim ih, i odložio sam ga – treba mi vremena da porazmislim i prihvatim ono što se odigralo.

Naravno, pravi razlog beše činjenica da su mi delovi proročanstva još uvek bili nejasni. Svakako, zadržao sam sposobnost da se povežem s unutrašnjom duhovnom energijom, i to mi je pružalo veliku utehu jer je moja i Mardžorina veza propala i trenutno sam skoro stalno bio sam. A bio sam svesniji negoli ikada ranije svojih intuitivnih misli i snova, osvetljenosti neke prostorije ili krajolika. Istovremeno je nastao problem, jer su podudarnosti bivale sporadične.

Na primer, razaznao bih najbitnije pitanje u svom životu, ispunio bih se energijom i obično dobio jasan nagoveštaj o tome šta da radim ili kuda da krenem kako bih pronašao odgovor. Međutim, nakon što bih sledio taj nagoveštaj, isuviše često se ništa

značajnije nije događalo. Nisam pronalazio nikakvu poruku, nikakvu koincidenciju.

To se gotovo dosledno zbivalo kada me intuicija navede da potražim izvesnu osobu koju sam odranije poznavao, možda starog znanca ili nekoga s kim sam poslovno sarađivao. Povremeno bismo ta osoba i ja otkrili neka nova zajednička interesovanja, ali bi se isto toliko često izjalovila moja preduzimljivost, uprkos mom najboljem trudu da pošaljem energiju. Poznanik bi imao kakve zamerke ili bi, još gore, naša novouspostavljena veza započela razdraganošću i uzbuđenjem a onda se docnije izmakla kontroli i naposljetku skončala u kovitlacu neočekivanih razdražljivosti i osećanja.

Takvi neuspesi me nisu odvratili od pokušavanja, ali shvatio sam da nešto nedostaje kada je posredi proživljavanje uvida na duže staze. U Peruu sam postupao poletno, često reagujući spontano, s verom rođenom iz očajanja. Međutim, nakon što sam se vratio kući i obreo u svakodnevicu, neretko okružen neskrivenim skepticima, činilo mi se da gubim vatrena očekivanja, ili čvrsto uverenje, da će me moji nagoveštaji zbilja odvesti nekuda. Očigledno je postojao suštinski važan deo znanja koji sam zaboravio... ili koji možda još nisam otkrio.

„Naprosto više ne znam šta da radim“, nastavio je Šarlinin kolega. „Čini mi se da ona ima sestru u Njujorku. Da ne znaš možda kako da stupim u kontakt s njom? Ili s bilo kim ko bi možda znao gde se Šarlin nalazi?“

„Žao mi je“, odgovorio sam. „Ne znam. Šarlin i ja u stvari iznova potpirujemo staro prijateljstvo. Ne sećam se nikakvih rođaka, niti znam s kime se sada druži.“

„Pa, mislim da ću prijaviti njen nestanak policiji, osim ako ti nemaš bolju ideju.“

„Nemam. Štaviše, mislim da bi to bilo mudro. Postoje li bilo kakvi drugi tragovi?“

„Samo nekakav crtež koji bi mogao da bude prikaz nekog mesta. Teško je bilo šta reći zasigurno.“

Kasnije mi je poslao faksom čitavu belešku koju je pronašao u Šarlininoj kancelariji, uključujući i grubu skicu sastavljenu od prepletenih linija i brojeva, s nejasnim oznakama na marginama. Dok sam sedeo u radnoj sobi i upoređivao crtež s brojevima puteva u atlasu Juga, pronašao sam nešto za šta sam bio uveren da predstavlja postojeću lokaciju. Nakon toga sam u mislima iskusio snažnu sliku Šarlin, istu predstavu koju sam doživio u Peruu kada sam saznao za postojanje Desetog uvida. Da li je njen nestanak bio povezan s Rukopisom?

Dašak vetra mi je pomilovao lice i ponovo sam se usredsredio na predeo ispod. Daleko s leve strane, na zapadnom obodu doline, razaznavao sam niz krovova. To mora da je grad koje je Šarlin naznačila na mapi. Ugurao sam papir u džep na grudima prsluka, vratio sam se na drum i ušao u svoj „džip patfajnder“.

Mesto je imalo svega dve hiljade stanovnika, sudeći po znaku pokraj prvog i jedinog semafora u gradiću. S obe strane ulice koja je pratila obalu potoka dizale su se poslovne zgrade. Prošao sam kroza zeleno svetlo na semaforu, spazio motel nedaleko od ulaza u Nacionalnu šumu i zaustavio se na parkingu okrenutom prema obližnjem restoranu i kafani. Nekolicina ljudi je ulazila u restoran a među njima visok, tamnopus muškarac kose crne kao gavranovo krilo, koji je nosio poveliki ranac. Bacio je pogled preko ramena u mom pravcu i istog časa smo ostvarili kontakt očima.

Izašao sam i zaključao vozilo, a zatim sam iznebuha odlučio da prođem kroz restoran pre nego što se prijavim u motel. Unutra je većina stolova zvrjala prazna – u baru su bili neki izletnici i ona grupa koja je ušla u restoran ispred mene. Većina je bila nesvesna mog pogleda, ali dok sam razgledao prostoriju ponovo sam uhvatio pogled onog istog visokog muškarca. Upravo se uputio prema stražnjem delu prostorije. Nasmešio se slabašno, gledao me u oči još sekund-dva, a potom je izašao kroz stražnja vrata restorana.

Krenuo sam za njim. Stajao je desetak metara dalje, pognut nad ruksakom. Bio je odeven u farmerice, košulju od džinsa i čizme. Naizgled je imao pedesetak godina. Iza njegovih leđa, nisko

popodneвно sunce iskosa je bacalo zrake i po travi su se pružale dugačke senke visokog drveća. Dvadesetak metara dalje je proticao potok i započinjao svoje putešestvije u dolinu.

Nasmešio se bez entuzijazma i podigao pogled. „Još jedan ho- dočasnik?“, upitao je.

„Tražim prijateljicu“, odgovorio sam. „Imao sam predosećanje da bi mi ti možda mogao pomoći.“

Klimnuo je glavom, pogledom pažljivo poučavajući obrise mog tela.

Prišao mi je i predstavio se kao Dejvid Usamljeni Orao, navodeći kao da je to nešto što moram znati, da je direktan potomak Indijana- naca koji su prvobitno naseljavali ovu dolinu. Uto sam uočio da mu se od leve obrve do brade pruža tanak ožiljak koji tek za nekoliko milimetara mimoilazi oko.

„Jesi li za šoljicu kafe?“, upitao me je. „U salunu služe dobru mi- neralnu vodu – perije – ali kafa im je očajna.“ Klimnuo je glavom prema obali potoka, gde je omaleni šator stajao razapet između tri visoke topole. Nekolicina ljudi se šetkala unaokolo, a neki su išli putem koji je vodio preko mosta i ulazio u Nacionalnu šumu. Sve je izgledalo bezopasno.

„Naravno“, odgovorio sam. „To bi bilo sjajno.“

Upalio je mali šporet na butan-gas ispred šatora, napunio lonč e vodom i pristavio ga.

„Kako se zove tvoja prijateljica?“, upitao me je naposljetku.

„Šarlin Bilings.“

Zastao je i pogledao me, a dok smo posmatrali jedan drugog u mislima sam ugledao jasnu sliku ovog čoveka u drugom vremenu. Izgledao je mlađi, nosio je odeću od jelenske kože i sedeo je ispred velike vatre. Lice mu je bilo ukrašeno ratnim bojama. Oko njega se nalazio krug ljudi, uglavnom Indijanaca, i među njima dvoje belaca, žena i veoma krupan muškarac. Razgovor je bio uzavreo. Neki su želeli rat; drugi su žudeli za pomirenjem. On je prekinuo raspru, ismevajući one koji su se zalagali za mir. Upitao ih je kako mogu biti tako lakoverni, posle toliko mnogo izdajstava belog čoveka.

Izgedalo je da ga bela žena razume, ali ga je zamolila da je ipak saslušaj. Kazala je da se rat može izbeći a dolina dobrano zaštititi, ukoliko duhovni lek bude dovoljno jak. On ju je ukorio zbog takvih reči a potom je, grdeći okupljene, skočio na konja i odjahao. Većina poglavica je krenula za njim.

„Tvoji instinkti su veoma dobri“, prenuo me je Dejvid iz vizije. Raširio je ručno tkano čebe između nas i ponudio me da sednem. „Viđao sam tvoju prijateljicu.“ Pogledao me je upitno.

„Zabrinut sam“, odvratio sam. „Poodavno se nikome nije javila, a ja samo želim da se uverim je li dobro. Takođe, moram da razgovaram s njom.“

„O Desetom uvidu?“, upitao je, smešeći se.

„Otkud znaš za to?“

„Samo nagađam. Mnogi posetioци ove doline ne dolaze samo zbog lepote Nacionalne šume. Pristižu da razgovaraju o uvidima. Misle da je Deseti uvid tamo negde. Neki čak tvrde da znaju o čemu se u njemu govori.“

Okrenuo se i sipao nekoliko kašičica kafe u kipuću vodu. Po njegovom tonu učinilo mi se da me iskušava, pokušava da utvrdi jesam li zaista onaj za koga se predstavljam.

„Gde je Šarlin?“, upitao sam ga.

Pokazao je prstom prema istoku. „U šumi. Nisam upoznao tvoju prijateljicu, ali sam čuo kada su je predstavljali nekome u restoranu, a otada sam je video nekoliko puta. Pre nekoliko dana sam je ponovo video; ulazila je sama u Nacionalnu šumu, a sudeći prema količini potreština koje je nosila, rekao bih da se i dalje tamo nalazi.“

Pogledao sam u naznačenom pravcu. Iz ove perspektive, dolina je bila ogromna i protezala se u nedogled.

„Šta misliš, kuda se zaputila?“, postavih mu još jedno pitanje.

Zurio je u mene nekoliko trenutaka. „Verovatno prema kanjonu Sipsi. Tamo se nalazi jedan od otvora.“ Čekao je moju reakciju.

„Otvora?“

Nasmešio se zagonetno. „Tako je; međudimenzionalnih otvora.“

Nagnuo sam se prema njemu, prisativši se vlastitog iskustva na Celestinskim ruševinama. „Ko još zna za to?“

„Veoma mali broj ljudi. Zasada su to samo glasine, delići informacija, intuitivnost. Nijedna osoba nije videla Rukopis. Gotovo svi tragaoci za Desetim uvidom koji dolaze ovamo veruju da su sinhrono vođeni, a oni uistinu pokušavaju da žive u skladu s Devet uvida, iako se žale da ih slučajnosti vode izvesno vreme a zatim naprosto prestanu.“ Zakikotao se. „Ali svi smo u takvom položaju, zar ne? Deseti uvid se bavi razumevanjem čitave svesnosti – percepcije tajanstvenih podudarnosti, sve veće duhovne svesnosti na Zemlji, nestanaka Devetog uvida – a sve to iz više perspektive druge dimenzije, tako da možemo razumeti zbog čega se ovaj preobražaj događa i možemo potpunije učestvovati u njemu.“

„Kako znaš sve to?“ pitao sam ga.

Pogledao me je prodorno, naprasno razdražen. „Naprosto znam!“

Zadržao je smrtno ozbiljan izraz još nekoliko trenutaka, a onda mu je lice ponovo omekšalo. Mašio se rukom, nasuo kafu u dve šolje i jednu dodao meni.

„Moji preci su hiljadama godina živeli nedaleko od ove doline“, nastavio je. „Verovali su da je ova šuma sveto mesto, na pola puta između gornjeg sveta i srednjeg sveta ovde na Zemlji. Moj narod je postio i ulazio u dolinu. Svako je išao u potragu za vizijama, žudeći da sazna čime je obdaren, tražeći svoju čarobnu medicinu i put kojim bi trebalo da hodi u ovom životu.“

Deda mi je pripovedao o šamanu pristiglom iz nekog udaljenog plemena koji je podučio naš narod kako se postiže ono što je nazivao stanjem pročišćenja. Šaman ih je naučio da krenu baš s ovog mesta, noseći sa sobom jedino nož, i da hodaju dok im životinje ne pruže znak, a potom da slede taj znak dok ne stignu do onoga što su nazivali svetim otvorom u gornji svet. Ukoliko budu vredni i ako se oslobode nižih osećanja, kazivao je, možda će im čak biti dozvoljeno da uđu u otvor i sretnu se sa svojim precima, pa će se setiti ne samo sopstvene vizije već i vizije čitavog sveta.

Dabome, sve se to okončalo kad je stigao beli čovek. Moj deda nije mogao da se seti kako se sprovodi šamanovo učenje, a ne mogu ni ja. Moraćemo to sami da prokljuvimo, poput svih ostalih.“

„Znači, došao si da tragaš za Desetim uvidom, zar ne?“, upitao sam ga.

„Naravno... naravno! Ali čini mi se da jedino ispaštam ne bih li zaslužio oprostjenje.“ Glas mu je ponovo postao oštar – iznenada, kao da se više obraćao samom sebi negoli meni.

„Svaki put kada pokušam da krenem napred, deo mene ne uspeva da se oslobodi jeda i srdžbe zbog onoga što se dogodilo mom narodu. Kako se moglo desiti da nam ukradu zemlju a naš način života pregaze i unište? Zašto je to bilo dopušteno?“

„Voleo bih da se to nije desilo“, rekao sam.

Pogledao je u zemlju i opet se tiho zakikotao. „Verujem ti. Ali bez obzira na utehu i razumevanje, u meni proključa bes čim pomislim kako se ova dolina zloupotrebljava.“

„Vidiš li ovaj ožiljak?“, upitao me je, pokazujući na svoje lice. „Mogao sam da izbegnem tuču u kojoj sam ga zadobio. Kauboji iz Teksasa behu se previše naroljali. Da nije u meni goreo taj bes, na-prosto bih se okrenuo i otišao.“

„Zar najveći deo ove doline sada nije zaštićen jer spada u Nacionalnu šumu?“, i dalje sam ga zapitkivao.

„Pod zaštitom je otprilike samo polovina doline, deo severno od potoka, ali političari uvek prete da će prodati zemljište ili dozvoliti građenje i razvoj.“

„Šta je s drugom polovinom? Kome pripada?“

„Ova oblast je odavno rasparčana, ali sada neka korporacija registrovana u inostranstvu pokušava da je otkupi celu, od svih zemljoposjednika. Ne znamo ko stoji iza toga, ali pojedinim vlasnicima su ponuđene ogromne svote novca za njihova imanja.“

Skrenuo je pogled na trenutak, a zatim je produžio: „Moj problem je to što želim da su se prethodna tri stoleća odigrala drugačije. Prezirem činjenicu da su Evropljani naprosto naseljavali ovaj

kontinent ne vodeći nimalo računa o starosedeoćima. To je bio zločin. Želeo bih da se sve odigralo drugačije, da mogu nekako promeniti prošlost. Naš način života je bio bitan. Učili smo koliko su značajna sećanja. Tu veliku poruku Evropljani su mogli primiti od mog naroda, da su makar na tren zastali i saslušali nas.“

Dok je govorio, moj um je odlutao u još jedan san na javi. Dve osobe – još jedan Indijanac i ista ona bela žena – razgovarale su na obali potočića, ispred guste šume. Nakon izvesnog vremena drugi Indijanci su se okupili oko njih dvoje da čuju o čemu razgovaraju.

„Možemo da zalečimo ovo!“, govorila je žena.

„Još uvek ne znamo dovoljno“, oglasio se njen sagovornik, dok mu se na licu očitavalo veliko poštovanje prema ženi. „Većina drugih poglavica je već otišla.“

„Zašto da ne? Seti se našeg razgovora. Sam si rekao kako bismo mogli da zalečimo ovo ukoliko postoji dovoljno vere.“

„Jesam“, odgovorio je. „Međutim, vera je izvesnost. Ona se rađa pošto spoznamo kako sve treba da bude ustrojeno. Naši preci to jesu znali, ali malobrojni među nama su stigli do te spoznaje.“

„Možda je upravo sada možemo ostvariti“, navaljivala je žena. „Moramo da pokušamo!“

Tok misli mi se prekinu kad ugledah nekoliko mladih pripadnika Šumarske službe kako se približavaju starijem čoveku koji je, neznatno hramljući, prelazio most. Imao je uredno podšišanu sedu kosu i nosio je pantalone s ivicom i uštirkanu košulju.

„Vidiš li onog čoveka sa šumarima?“, upitao je Dejvid.

„Vidim“, odgovorio sam. „Šta s njim?“

„Nailazim na njega već dve nedelje. Čini mi se da se zove Fejman. Ne znam kako se preziva.“ Dejvid se nagnuo prema meni, i po prvi put je zvučao kao da mi potpuno veruje. „Slušaj, ovde se dešava nešto veoma čudno. Izgleda da Šumarska služba već nedeljama prebrojava ljude koji ulaze u šumu. To nikada ranije nisu radili, a juče mi je neko rekao da su potpuno zatvorili udaljeni istočni deo. U toj oblasti postoje mesta koja su i po petnaest kilometara

udaljena od najbliđeg auto-puta. Imaš li pojma koliko malo ljudi ikada zađe toliko duboko u šumu? Neki od nas su počeli da čuju neobične zvuke iz tog dela doline.“

„Kakve zvuke?“

„Nekakvo brujanje. Većina ljudi ne može da ga čuje.“

Naprasno je skoćio na noge i počeo je da rasklapa šator.

„Šta ti bi?“ upitao sam ga.

„Ne mogu da ostanem ovde“, odgovorio je. „Moram u dolinu.“

Nakon nekoliko trenutaka je prekinuo posao i ponovo me pogledao. „Slušaj“, rekao je, „nešto moram da ti kađem. Nekoliko puta sam video tvoju prijateljicu s tim Fejmanom.“

„Šta su radili?“

„Samo su razgovarali, ali ponavljam ti – ovde nešto nije kako treba.“ Vratio se pakovanju.

Zaćutao sam i posmatrao ga nekoliko trenutaka. Nisam imao blage veze šta da mislim o ovoj situaciji, ali u jedno sam mu sasvim verovao – Šarlin je u dolini. „Saćekaj da donesem svoju opremu“, rekao sam. „Rado bih pošao s tobom.“

„Ne“, brzo je odgovorio. „Svako mora sam da iskusi boravak u dolini. Sad više ne mogu da ti pomognem. Moram pronaći vlastitu viziju.“

Na lice mu se navukao izraz bola.

„Hajde mi bar reci gde je taj kanjon.“

„Samo prati ovaj potok. Na tri-ćetiri kilometra odavde u njega se sa severa uliva jedan potoćić. Idi uz njega otprilike kilometar i po i eto te pravo na ulazu u kanjon Sipsi.“

Klimnuo sam glavom i okrenuo sam se da pođem, ali me je Dejvid zgrabio za ruku.

„Pazi“, rekao je. „Pronaći ćeš prijateljicu ukoliko podigneš svoju energiju na drugi nivo. U dolini postoje određena mesta gde to možeš ostvariti.“

„Dimenzionalni otvori?“ upitao sam.

„Aha. Tamo ćeš naći . perspektivu Desetog uvida. Samo da znaš: ta mesta ćeš pronaći tek kad budeš razumeo pravu prirodu svojih